

DEMÉNY PÉTER

6. 3. 2019

Kedves Sándor,

see you,

megértem örömet az ó-diópálinka fölött. Amíg a fővárosban éltem, könnyen nem értettem volna, most azonban, mióta Felsőszentsekélyesen tengetem napjaimat, átérzem a magányod. San Diegóban kevés a magyar, az ember olykor akárkivel szívesen elbeszélgetne, csak hogy az anyanyelvén beszélhessen; nálunk kevés az ember, és akárkivel beszélgetek, egyedül érzem magam, pedig még csak háború sincs, bár akadnak, akik szerint ez pusztán átmeneti állapot.

Ne hidd, hogy Diogenészt játszom, s ha úgy volna is, sok igazság van a pózomban. Szeretném, ha mint az Ezeregyéjben, megdörgölném a lámpát, és megjelennél itt a szobámban, gögös, mégis oly érzékeny és értelmes arcoddal. Elbeszélgetnénk Aranyról, Jókairól, Kosztolányiról, Thomas Mannról, Loláról, Máriáról, Jánosról, Casanováról, Odüsszeuszról, Ernőről, mindenkiről, akit szerettünk, és aki már nincs közöttünk, vagy talán sohasem is volt. És akit a felsorolás sem támaszthat fel többé.

Ahol élek, ott senki sincs, csak te, aki már harminc éve halott vagy. De vajon én, aki úgy élek, ahogy élek, és ahogy nem kívánom senkinek, és aki, mert nincs meg bennem a te bátorságod, polgári tisztességed (végső soron a halál is egy ígéret) mégis folytatom, és ragaszkodom hozzá, nos, én élek még egyáltalán? Az ember addig-addig él, amíg már halottnak is elmehet. És mégis, amíg él, még emlékezhet arra, aki volt, és sajnálhatja, hogy soha nem hallotta Krúdy vagy Ady hangját. Még emlékezhet arra, hogy szerették, és bánhatja, hogy nem szeretett jól. Ha egyáltalán lehet jól szeretni.

Milyen különös az élet.

Szeretettel ölel:

Egy kései olvasód és barátod